

Прокляття золотого дракона

КУПИТИ

В аукціонному домі "Крістіс" замасковані ніндзя сміливо викрадають колекцію японських картин. І це просто посеред самого аукціону! Весь Лондон гуде від підозр! Хто за цим стоїть? Можливо, японська мафія? Мері Джейн, Джим і Мартін Гарднери мають з цього приводу власну теорію. Якби тільки Чарлі не плутався під ногами, вони точно розгадали б цю загадку. Але коли до перебігу подій включається Джек Фокс, стає справді небезпечно. А потім родина Гарднерів просто зникає! Їх викрадено?! Бартек і Аня не можуть чекати ані секунди! Вони вирушають на допомогу друзям до... Японії!

Агнешка Стельмашик

Хроніки Архео

Прокляття
золотого дракона

Ілюстрації Євгена Пастернака

VOYAGE®

Хрѣніки
Археѡ

УДК 087.5+82-93
С 79

Ідея серії: *Агнешка Собіх та Агнешка Стельмашик*

Текст: *Агнешка Стельмашик*

Ілюстрації: *Яцек Пастернак*

Переклад: *Ірина Шевченко*

Літературне редагування: *Наталія Фоменко*

Коректура: *Марина Гетманець*

Верстка: *Вікторія Гапоненко*

This publication has been supported by
the ©POLAND Translation Program

Усі права застережено. Відтворювати будь-яку частину цього видання у будь-якій формі та в будь-який спосіб, зокрема електронно, без письмової згоди правовласників заборонено.

Перекладено за виданням: Agnieszka Stelmazyk. Kroniki Archeo. Kłątwa Złotego Smoka. Warszawa: Wydawnictwo Zielona Sowa, 2016.

© Copyright for text by Agnieszka Stelmazyk

Illustrations by Jacek Pasternak

This translation of Kroniki Archeo. Kłątwa Złotego Smoka is published by arrangement with Wydawnictwo Zielona Sowa

The concept of the series: Agnieszka Sobich and Agnieszka Stelmazyk

Підписано до друку 07.11.2019. Формат 60×90/16.

Папір G-Print Smooth. Умовн. друк. арк. 21,16.

Чорні вівці

Адреса для листування:

а/с 274, м. Чернівці, 58032

Видавництво «Книги – ХХІ»

тел./факс: +380 (372) 586021, моб. +380 (98) 7150181

booksxxi@gmail.com

books-xxi.com.ua

Свідоцтво про державну реєстрацію

ДК № 5259 від 16.12.2016 р.

ISBN 978-617-614-272-0

© Книги – ХХІ, видання українською мовою, 2019

© Ірина Шевченко, переклад, 2019

Усі права застережено

АГНЄШКА СТЕЛЬМАШИК
ІЛЮСТРАЦІЇ ЯЦЕКА ПАСТЕРНАКА

ХРОНІКИ АРХЕО

Книга 4

Прокляття золотого дракона

Переклала з польської Ірина Шевченко

ЧОРНІ ВІВЦІ®

глава I

Атака ніндзя

– Вісімдесят мільйонів фунтів! – голосно промовила Рослін Еммерсон. Хоча в аукціонному будинку «Крістіс», розташованому на Кінг-стріт, 8 у Лондоні, вона працювала вже п'ять років та провела багато аукціонів, але такого, як цей, ще ніколи не бачила. Рослін не сподівалася, що колекція з шести старих японських картин, намальованих на шовку, викличе на торгах аж таку зацікавленість.

– Вісімдесят мільйонів фунтів – раз! – оголосила вона впевненим голосом. Жінка ще не встигла сказати «Два!», як ставку підняв джентльмен, що вирізнявся трохи екстравагантним стилем одягу. Він був одягнений у чудово скроєний темний костюм, світлий капелюх, окуляри в чорній оправі, мав червону однотонну хустку в верхній кишені піджака, а замість краватки – етнічні намистини та мушлі. У роті він тримав люльку, оздоблену тигрячими пазурами.

«Крістіс»

Відомий аукціонний будинок у Лондоні.
Був заснований 1766 року Джеймсом Крісті.

– Вісімдесят п’ять мільйонів! – вигукнула ведуча аукціону.

Елегантна жінка з довгим волоссям кольору червоного дерева та повними губами окинула джентльмена з люлькою лютим поглядом і одразу підняла ціну:

– Сто мільйонів!

Рослін Еммерсон учергове грюкнула аукціонним молотком, на силу утримуючи професійний спокій. Вона відчула, як повітря в залі зробилося густим і почало тремтіти від емоцій.

Чоловік закусив чубук люльки і нервово пригладив сивіючу борідку. Його опонентка окинула його тріумфальним поглядом. Інші колекціонери, присутні в залі, уже давно перестали змагатися з ними. Зі спертим подихом вони спостерігали за битвою цих двох.

– Сто мільйонів раз... два... три...

Рослін підняла молоток, щоб нарешті оголосити перемогу довговолосої пані.

– Прода...

Вона не встигла промовити слово до кінця, як у залі пролунав звук розбитого скла, і крізь вікно на тросах влетіли три замасковані фігури, одягнені в чорне. Вони кинули на підлогу балончики, з яких почав виходити густий, їдкий дим.

– А-а-а! Рятуйте! Поліція! Допоможіть! – лунали навколо крики переляканих та дезорієнтованих людей. Усі почали тікати та штовхатися біля виходу. Рослін сховалася за аукціонним столом і з калатаючим серцем спостерігала за нападниками. Їхні рухи були неймовірно швидкими. За спиною в них були довгі, прями мечі, а в їхніх долонях блиснуло кілька сріблястих зірок.

Рослін ковтнула слину.

У стіл, за яким вона сховалася, встромився блискучий сюрикен!

Хоча дим сильно щипав очі, вона воліла не висовуватися ні на міліметр. Тим часом злодії зникли так само несподівано, як і з'явилися.

Коли клуби сірого диму осіли, жінка, якій не судилося стати власницею японських картин, урешті побачила, що сталося. Уся колекція зникла!

Сюрикен

Японська зброя для ручного метання, використовується воїнами-ніндзя.

Ніндзя

Рід японських воїнів, натренованих на виконання спеціальних завдань і таємних операцій. Володіли багатьма видами зброї, чудово зналися на різних бойових мистецтвах. Спеціалізувалися на шпигунстві та нападі, часто служили як найманці. Чорний одяг і замасковане обличчя, яке асоціюється з ніндзя, є ефектом значно пізніших уявлень. Таке зображення також може бути отримано з традиційного японського театру кабукі, де фігура, одягнена в чорне, натякала на те, що вона невидима.

Кахикаючи, вона вийшла на вулицю. Здалеку лунали поліцейські сирени, і за хвилину перед аукціонним будинком зупинилось кілька автівок.

– Мене обікрали! – верещала жінка. – Ті картини належали мені! – погрожувала вона кулаком.

За мить з'явилась «швидка», і санітари зайнялися пораненими. На щастя, ні в кого не було нічого серйозного.

Рослін Еммерсон також вибігла на вулицю, щоб вдихнути свіжого повітря. Вона все ще ніяк не могла оговтатись, як і більшість інших учасників цього інциденту.

– Це були ніндзя! Я впевнений! – кричав якийсь старий чоловік до поліцейського.

– Добре-добре, – притакнув той доброзичливо, певно, думаючи, що старий у шоці, от і верзе нісенітницю.

– Я говорю правду! – наполягав старий, й інші свідки підтвердили його слова.

– Відправити спеціальну людину в китайський квартал! Хай там порозпитує – може, натрапить на якийсь слід цих уявних ніндзя, – надав наказ своїм людям один із головних поліцейських.

Навіть Рослін визнала, що все відбулося, як у голлівудському фільмі. Тільки джентльмен із люлькою та чорноволоса жінка не видавалися особливо здивованими цією ситуацією і присутністю ніндзя на завжди спокійній Кінг-стріт.

– Ти заплатиш за це! – прошипіла жінка до чоловіка з люлькою.

– Ти що – мене підозрюєш? – стенив він плечима.

Жінка відкинула довге волосся і зиркнула на чоловіка ненависним поглядом.

– Гра ще не закінчилася! Пам’ятай це! – процідила вона уїдливо, після чого швидким кроком пішла геть, не розмовляючи з поліцією (схоже, уникаючи її).

Чоловік поклав люльку, прикрашену тигрячими пазурами, до рота та, замислений, повільно пішов в інший бік.

глава II

Пророчі слова?

Наступного дня сер Едмунд Гарднер забіг по сходинках до свого будинку на вулиці Кенсінгтон. Він був таким схвильованим, що навіть не помітив ані снігу, ані низького чоловіка, який стояв біля ліхтаря і спостерігав за ним. Коли сер Гарднер, відомий лондонський єгиптолог та шукач скарбів, зник за дверима свого будинку з характерними білими колонами, чоловік у бежевій куртці примружив злегка косі очі, мовби над чимсь замислився, а потім пішов, мугикаючи собі щось під ніс.

Дружина Едмунда, Мелінда, відома реставраторка та супутниця в його численних археологічних експедиціях, саме накривала на стіл. Їй допомагала Мері Джейн. Джим у своїй кімнаті не міг відірватися від ігрової приставки,

Великий Бар'єрний риф

Тягнеться узбережжям Австралії. Найбільший кораловий риф у світі. Займає площу близько 350 тисяч квадратних кілометрів. Астронавти бачать його з космосу. Риф населяють багато видів риб, рослин, молюсків та інших тварин. У 1981 році морський парк стали охороняти і занесли до списку Всесвітнього спадку ЮНЕСКО.

а його брат-близнюк Мартін вивчав життя морських створінь, що населяють Великий Бар'єрний риф.

– Тату, що трапалося? – Мері Джейн першою помітила схвилювання на обличчі батька.

– Буквально цієї миті я отримав інформацію про зухвалу крадіжку в Британському музеї!

– Що? – пані Мелінда впустила з рук ложку. – Що вкрали? – занепокоїлася вона.

– Це просто неймовірно! – вигукнув сер Едмунд, опускаючи свій портфель на стілець. – Украли японську картину. Тільки одну серед усієї японської колекції та інших пам'яток!

– Як це сталося? – запитала Мері Джейн.

– Не повірите, але крадіжку здійснили посеред білого дня, у музеї, де було повно відвідувачів! – відповів батько, швидко жестикулюючи. – Свідки говорять про замаскованих злодіїв, схожих на ніндзя! Охороні не вдалося їх затримати.

– Це так, як учора в аукціонному будинку! – одразу згадала Мері Джейн. – Усі телевізійні станції інформували про той злочин.

Британський музей у Лондоні

Заснований з ініціативи сера Ганса Слоуна. Це один із найбільших музеїв у світі музеїв старожитностей. Рішення про його створення з'явилося 1753 року, а 15 січня 1759 року він уперше відчинив двері для відвідувачів. Музей має понад сім мільйонів експонатів. У його колекціях міститься навіть відомий базальтовий Розетський камінь, завдяки якому вдалося розшифрувати ієрогліфи. У 2002 році директором Британського музею став Ніл Мак-Грегор.

– Ну звісно, – притакнула мама.

– Що таке? Ви про що говорите? – близнюки врешті зішли вниз. Вони почули голоси, що лунали з кухні, і прибігли перевірити, що тут сталося.

Мері Джейн переказала їм новину, яку тільки-но повідомив татко.

Хвилиною пізніше вони сіли обідати, але й тоді говорили тільки про це. Увесь час вони гадали, хто стоїть за цими крадіжками.

– Без сумніву, це якась спланована операція, – промовила Мелінда Гарднер. – Що говорить поліція? – звернулася вона до чоловіка.

– Поки що небагато, – відповів той. – Триває допитування свідків. Не знаю, чи до цього часу вони взагалі натрапили хоч на якийсь слід.

– Напевно, їм не вдасться знайти тих ніндзя. Б'юся об заклад, що їх уже немає в Англії, – промовив Джим.

– Хтось мусив їм доручити ці крадіжки, – втрутився Мартін. – Може, це якийсь ексцентричний колекціонер?

– Так, шеф японської мафії, – засміявся Джим.

Та за мить він став серйозним.

Мері Джейн і Мартін дивилися на нього, мовби той повідомив щось пророчче чи напав на рішення цієї загадки.

– Ви гадаєте, що за цим справді стоїть... – Джим волів не закінчувати. Саме слово «мафія» було грізним, а особливо «японська»!

Сер Едмунд обірвав ці балачки:

– Діти, не вплутуйте сюди японську мафію! Уява вас занадто заносить. Справа, певне, набагато простіша, ніж здається.

Мері Джейн нічого не сказала, але багатозначно подивилася на братів.

Після обіду, коли батьки повернулися до своїх справ, діти вирушили до кімнати Мері Джейн, заповненої фотографіями, розвішаними по стінах. Сестра Джима й Мартін досі розвивала своє захоплення і надалі прагнула стати найкращим фотографом у Великій Британії.

– Нам потрібно зв'язатися з Бартеком та Анею, їх точно зацікавить зникнення японських картин, – сказала хлопцям майбутня фотографиня.

– Я гадаю, що ми повинні триматися подалі від цієї справи, – висловив свою думку Мартін. – Якщо в це запустили руку якудза, то красно

Якудза

Японські гангстери, члени організованої злочинної групи. Якудзу вважають спадкоємцями самураїв.

дякую! Я не хочу мати з цим нічого спільного! – хлопець демонстративно занурив ніс у книжку про Бар'єрний риф.

– Та годі тобі, тато ж сказав, що це неможливо, – заспокоїв його Джим. – Тобі не цікаво, навіщо комусь ті картини? – штурхнув він брата у бік.

Мартін відповів йому таким же стусаном. За мить він удав, що образився і його ця справа взагалі не обходить. Але вроджена цікавість взяла гору, і вже за хвилину він втрутився в розмову.

– Насамперед ми мусимо довідатися, що то були за картини або хто є їхнім автором. Щоб знайти щось спільне між ними, – промовила Мері Джейн, щипаючи кутик декоративної подушки.

– Ти маєш рацію, – погодився з нею Джим. – Картини з аукціонного будинку і з музею мусить щось пов'язувати між собою.

– І ця ефектна вистава! – Мартін із захватом похитав головою. – Комуś вони страшенно потрібні.

– Увімкну скайп, перевірю, чи Островські на зв'язку. Аня знається на мистецтві, може підказати нам якийсь рішення, – промовила Мері Джейн, після чого сіла за свій стіл, на якому стояв ноутбук із веб-камерою, і спробувала зв'язатися із друзями з Польщі.

Гарднерам пощастило, бо комп'ютер Бартека був саме під'єднаний до інтернету. Коли він почув характерний звук з'єднання, то швидко відповів. А коли побачив схвильовані обличчя друзів, одразу зрозумів, що трапилось щось надзвичайне.

Саме в той час Аврора Кларксон (яка втратила на аукціоні колекцію японських картин) доїжджала на метро до Чайна-тауну. Вона домовилася про дуже важливу зустріч із Мінамото.

глава III

Пряники та передвістя пригод

У будинку Островських панувала передсвяткова метушня. Пікантний аромат пряників справив те, що Аня вже не могла дочекатися Різдва. Як щороку, разом із мамою, Бартеком та пані Офелією вони пекли пряники, а потім прикрашали їх кольоровою глазур'ю. Діти дуже любили ці моменти. Було весело та гамірно.

– Цікаво, що мені принесе святий Миколай? – розмірковувала Аня вголос.

– Це залежить від того, чи ти була слухняною, – втрутилася пані Офелія, яка сиділа з протилежного боку довгого кухонного столу.

Бартек розсміявся. Натомість Аня зітхнула. Пані Офелія дійсно іноді забувала, що молоді Островські вже зовсім не діти.

Пані Беата також розсміялася.

– Запевняю тебе, Офеліє, моя донечка була слухняною, – промовила вона, складаючи готові пряники до кольорових баночок. – Ну, може, не завжди, але...

– Мамо! – застогнала Аня.

– Бартек також добре поведився, тож заслуговує на подарунок від святого Миколая, – мама підморгнула сину. –

Добре в цьому семестрі вчився і не створював проблем, – похвалила вона. – Міг би тільки частіше прибирати за собою, бо останнім часом зробився трохи неохайним, – додала вона.

– Мамо! – і собі застогнав Бартек, а пані Офелія подивилася на нього таким поглядом, що він одразу почав пояснювати: – Якщо йдеться про прибирання ліжка в моїй кімнаті, то я вже говорив, що іноді мушу вирішувати, треба його прати чи можна ще почекати.

– Добре-добре, – з легким жалем похитала головою мама. – А знаєш, Офеліє, – змінила тему пані Беата, – діти давно не вдавалися до жодної авантюри! Жодних скарбів, жодних злодіїв! – хвалилася вона.

– Бо зараз зима, моя люба, – відповіла пані Офелія. – Мінус п'ятнадцять градусів морозу і товстий шар снігу! Де вони мають шукати скарби? – запитала вона риторично.

Пані Беата занепокоєно подивилася на дітей: чи не закрався в їхні голови якийсь план? Може, Офелія мала рацію? Може, її діти все-таки щось задумали і тільки-но й чекають на весняну відлигу, аби знову вдатися до якоїсь авантюрної пригоди?

Але Аня і Бартек, схилившись над святковими пряниками, мали цілком звичайний вигляд... майже невинний.

«Як добре, що зараз зима!» – подумала пані Беата з полегшенням, хоча вона не дуже любила цю пору року. Однак добре, що вони з чоловіком не мусили нікуди їхати. В експедицію вони поїдуть лише навесні, і тоді діти знову на кілька тижнів залишаться під опікою пані Офелії, бабусі та дядька Ришарда. А поки що вони проведуть чудові свята у родинному колі.

– Я думаю, Офеліє, що наші діти вже подорослішали, тож стали серйознішими та розсудливішими, і ми можемо бути за них спокійними, – урочисто проголосила пані Островська з глибокою вірою в те, що говорить.

Аня і Бартек крадькома перезирнулися. Мама не знала, що вчора з ними зв'язалися Гарднери з приводу захопливих новин із Лондона. І вони вже потихеньку зайнялися справою викрадених японських картин. Аня навіть розпочала четвертий том «Хронік Архео»! А завжди, коли вона це робила, пригода набирала темпу. Однак діти не хотіли псувати настрої мамі чи пані Офелії, яка зазвичай бурхливо реагувала на всілякі прояви їхньої археологічної діяльності.

Бартек уважно придивився до пані Личко, намагаючись перевірити, чи вона, випадково, нічого не помітила. У неї було неймовірне шосте чуття на такі справи.

Але саме цієї хвилини пані Офелія подивилася у вікно з мусліною фіранкою. Надворі у вуличному світлі ліхтарів танцювали сніжинки. Вони нагадали їй про свята, які вона проводила в батьківському домі, коли була ще маленькою дівчинкою. Батько садовив її тоді на коліна і розповідав незвичайні казки, а вона вдивлялася у блискучі кульки на ялинці й уявляла ельфів та різні чарівні країни з оповідей.

А потім він зник десь в амазонських джунглях, і вже ніколи свята не були такими, як раніше. Різдво було найважчим періодом для пані Личко, бо тоді батька бракувало їй найсильніше.

Із «Хронік Архео»

У Лондоні відбуваються дивні речі. Спершу стався напад на відомий аукціонний будинок «Крістіс». Злодії вдерлися до аукціонного залу під час гарячих торгів і викрали шість японських картин, виконаних на шовку. Злодії були замасковані, одягнені в чорне і схожі на ніндзя з фільмів. Наступного дня, найімовірніше, ті самі злодії напали на Британський музей і викрали ще одну японську картину. В обох випадках усе сталося вдень, у приміщенні, де було повно людей! Можливо, ця крадіжка була замовлена якимось колекціонером.

Мері Джейн бере до уваги також японську мафію! Чому ці картини мали таку надзвичайну вартість і значення для злодіїв? Саме це ми хочемо з'ясувати.

Аня

глава IV

Усмішка Мони Лізи

Новина, що слідство у справі викрадених японських картин буде вести детектив Гордон Арчер, облетіла весь Лондон. Навіть Мері Джейн визнавала, що ця справа му- сить бути винятково важливою та складною, якщо Скот- ленд-Ярд обрав для розкриття цієї загадки свою найкра- щу людину.

Детектив вирізнявся винятковою кмітливістю та не- стандартними методами розслідування. Цей лисуватий чоловік із рум'яними щоками мав свої маленькі дивацтва, як і більшість неординарних особистостей. Але і його керівництво, і колеги вибачали йому ці нетипові звички.

Гордон Арчер, одягнений у свій улюблений твідовий піджак у дрібну клітинку, що ледь сходився на його ви- датному животику, вже пів години оглядав місце злочину в Британському музеї. Нападники не залишили жодних відбитків пальців та не загубили бодай волосини. Вони навіть камери вимкнули. Зрештою, і запис небагато чим допоміг, бо, як стверджували свідки, злодії були з ніг до голови замасковані. Справа здавалася безнадійною.

– Пане Арчер, ви щось знайшли? Зібрали якісь дока- зи? – нетерпляче допитувався директор музею Ніл Мак- Грегор.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ